

ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့် လူထု၏အခန်းကဏ္ဍ အပိုင်း(၅၂)
တိုင်းရင်းသား အခွင့်အရေးနှင့် နအဖ ၏ နာဂစ် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ (၅)

တိုင်းရင်းသား အခွင့်အရေးလို ပြောလိုက်ရင် စစ်အာဏာရှင်တွေ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ကျော်ကာလအတွင်းမှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ပြည်ထောင်စု နေ့ အခမ်းအနားကြီးတွေကို အမှတ်ကြော့မှာပါ။ အဲဒီမှာ တိုင်းရင်းသား ဝတ်စုံ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်တွေဝတ်ကြ၊ ညစာစားပွဲကြီးတွေ ကျင်းပကြ၊ ကပွဲ ခုန့်ပွဲ ပျော်ပွဲ၊ ရွှင်ပွဲတွေ ဆင်နွဲ့ ကြ၊ သကာရည်ဖုံးထားတဲ့ဟန်ဆောင်အပြုံးတွေနဲ့ လက်ဆွဲ နတ်ဆက်ကြ စတာတွေဟာ အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့တဲ့ လိမ်လည် ပွဲကြီးတွေ အဖြစ်ထက် ပိုပြီး ဘာတခုမှ အဓိပ္ပါယ် မရှိတော့တာကို တွေ့ရပါတယ်။

လွတ်လပ်မှု၊ တရားမျှတမှု၊ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု အခြေခံတွေကနေ ငြိမ်းချမ်းမှုလိုချင်တယ်ဆိုရင် တိုင်းရင်းသား တွေရဲ့ တန်းတူရေးနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပြဌာန်းခွင့်အပေါ်မှာ အခြေခံတဲ့ စစ်မှန်တဲ့ပြည်ထောင်စုတရပ်ကို ပြန်လည် တည်ဆောက်ဖို့ လိုမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါက ပြည်ထောင်စုကို အခွင့်အရေးအခြေခံကနေ ချဉ်ကပ်ခြင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ချဉ်းကပ်ရုံနဲ့ မလုံလောက် သေးပါဘူး။ ပြည်ထောင်စုတည်ဆောက်ရေးကိစ္စတွေဟာ ရှုတ်ထွေးလိုဖြစ်ပါတယ်။ မဖြေရှင်း နိုင်လောက် အောင် ခတ်ခဲတာမျိုးကိုတော့ ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါ။ ကိစ္စရပ်တစ်ခုခြင်းကို တဖြည်းဖြည်းကိုင်တွယ် သွားပြီးတဲ့ အခါ ပြည်ထောင်စုတည်ဆောက်ရေး ပြဿနာတစ်ခုလုံးကို ဖြေရှင်းနိုင်စွမ်းရှိသွားမှာမှဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလိုဖြစ်ဘို့ အတွက် တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ ပြည်သူလူထုတရပ်လုံးအတွက် ပထမဦးဆုံးနဲ့ အရေးအကြီးဆုံး လိုအပ်ချက်ကတော့ ပြည်ထောင်စုကို မဖြစ်မနေတည်ဆောက်မယ်ဆိုတဲ့ ခိုင်မာတဲ့ပိုင်းဖြတ်ချက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဆိုရတာလဲ။ သာမန်လူထု နား လည်အောင် တခွန်းတည်းနဲ့ ပြောရရင် **တိုင်းပြည်အနေနဲ့ ရော လူထုအနေနဲ့ ပါ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ကြရမယ့် အခတ်အခဲတွေကို စုပေါင်း ကျော်လွှားနိုင်ဘို့**ဖြစ်တယ်။

ယနေ့ကာလဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းသုံဆယ်နဲ့မတူ ခြားနားသွားပါပြီ။ **Globalization** လို့ခေါ်ကြတဲ့ ကမ္ဘာ တစ်ခု ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ကြတဲ့ခေတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်ထဲနေလို့မရ ကမ္ဘာကြီးနဲ့ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ကြရ တယ်။ ကမ္ဘာစီးပွားရေးပြဿနာတွေအားလုံးဟာ ကိုယ့်နိုင်ငံကို သက်ရောက်မှုရှိတာဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံထဲက လူတွေ ကလဲ အရင်တုန်းကလိုမဟုတ်ဘဲ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုကို ထွက်ခွာသွားရောက် လုပ်ငန်းတွေရှာဖွေ လုပ်ကိုင်ကြရတယ်။ ပြင်ပနိုင်ငံတွေက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေဟာလည်း ကိုယ့်နိုင်ငံထဲကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင် လာ ကြတယ်။ ဒီကုမ္ပဏီကြီးတွေရဲ့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုပမာဏဟာ ကြောက်မက်လိမ္မော်ကြီးမားပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံလို နိုင်ငံငယ် တခုရဲ့ တမျိုးသားလုံး ထုတ်ကုန်ပမာဏထက်ကြီးမားအောင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီတွေ ကမ္ဘာမှာ မြောက်များစွာ ရှိတယ်။

ဒီလိုကမ္ဘာအခင်းအကျဉ်းအောက်မှာ ပြည်ထောင်စုကိုကြံ့ခိုင်အောင်တည်ဆောက်ပြီး ရင်မဆိုင်ဘဲ နိုင်ငံငယ်လေး တွေ အဖြစ် ကွဲပြားသွားမယ်ဆိုရင် ကျားအစားခံရမယ့် သမင်ကလေးတွေဘဝကို ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။ မလေး ရှားနိုင်ငံမှာ အတွေ့အကြုံတခုရှိခဲ့တယ်။ ဆာဘားပြည်နယ်အစိုးရကို လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေကြီးကြီးမားမားအပ်နှင်း ထားတဲ့ အခါ သစ်တောရေးရာဝန်ကြီးလုပ်သူက သစ်ကုမ္ပဏီကြီးတခုနဲ့ပေါင်းပြီး သစ်တောတွေကို ခုတ်ဖြတ်ရောင်းစားခဲ့ တဲ့ ကိစ္စပါ။ သစ်တောတွေ ကုန်ခမ်းသွားတာကြောင့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ဘေးဒဏ်ကိုခံခဲ့ရတာကတော့ လူထုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတောင်မှ ဆားဘားဟာ မလေးရှားနိုင်ငံ ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်နေဆဲပါ။

ပြည်ထောင်စု တည်ဆောက်ရေး နဲ့ စပ်လျဉ်းလို့ ဖက်ဒရယ် အခြေခံတရားစည်းကမ်း စဉ်းစားရုံနဲ့ လုံလောက်မှု မရှိနိုင်ပါဘူး။ လူထုအခြေခံ၊ လူထုအဓိက လူ့အဖွဲ့အစည်းဖြစ်တဲ့ **Civil Society** အခြေခံ တွေ အပြင် ပြည်တွင်း နဲ့ နိုင်ငံတကာ မှာ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ အနေအထားတွေနဲ့ ဆက်စပ်စဉ်းစားဘို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်ပြည်ထောင်စု တည်ဆောက်ဖို့ လိုအပ်သလဲဆိုတာကို လူထုအခြေခံကနေ စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် နှစ်ပိုင်းရှိပါတယ်။ တပိုင်းက အင်အား

ကြီးမားတဲ့နိုင်ငံခြား စီးပွားရေးကုမ္ပဏီကြီးတွေရဲ့ ဝါးမျိုမှုကို တစ်စုံတစ်ရာအင်အားရှိတဲ့ ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတစ်ခု တည်ဆောက်ပြီး ကြံ့ကြံ့ခံ ရင်ဆိုင်ဖို့ဖြစ်တယ်။ အားကောင်းတဲ့ ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံကြီးတစ်ခုတည်ဆောက်ရေးအတွက် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး မလုပ်မဖြစ်ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ စစ်အာဏာရှင်စနစ်ရဲ့ ဖိနှိပ်မှု၊ မျိုးစုံ အောက်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ပြီး ပြည်ထောင်စုရေးကိစ္စတွေကို ပစ်ပယ်ထားတာ၊ မတူတဲ့ တိုင်းရင်းသား တစ်ချင်းစီက ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ဘို့ ရွေးချယ်တာမျိုးတွေ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ဒီလို ဆိုရင်ဘယ်တော့မှ စစ်အာဏာ ရှင်စနစ်ကို ဖြိုချပျက်ဆီးနိုင်မှာ မဟုတ်ရုံသာမက ရှမ်းတိုင်းရင်းသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဒေါက်တာကျောက်ဇန်းယောင် ဝေ ရဲ့ စကားနဲ့ ပြောရမယ် ဆိုရင် တိရစ္ဆာန်သာသာဘဝကို ကျရောက်နေရတဲ့ တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ ပြည်သူလူထု အများစုကြီးရဲ့ ဘဝဟာလဲ ဘယ်တော့မှ လွတ်မြောက်ဘို့ မရှိနိုင်ပါဘူး။

ဥရောပသမဂ္ဂဟာ မျက်စိရှေ့ မှောက်မှာတင် နိုင်ငံတွေနဲ့ ဖွဲ့ စည်းထားတဲ့ ပြည်ထောင်စုကြီးတစ်ခုလို့ ဖြစ်လာပါတယ်။ နိုင်ငံတွေအားလုံးကို လွှမ်းခြုံပြီး အာဏာသက်ရောက်တဲ့ လူ့ အခွင့်အရေးဆိုင်ရာ တရားရုံးလိုမျိုးပေါ်လာတဲ့ အတွက် ဥရောပသမဂ္ဂ အဖွဲ့ ဝင် နိုင်ငံတစ်ချင်းစီအတွင်းမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ သက်ဆိုင်ရာနိုင်ငံသားတွေရဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်တဲ့ အပိုင်းတွေ ရှိလာတယ်။ ယူဂိုလ်ဒို ခေါ်တဲ့ ဘုံ အသုံးပြုတဲ့ ငွေကြေးစနစ်တစ်ခုကို ဖော် ထုတ်နိုင်တာကြောင့် အမေရိကန်ဒေါ်လာတဲ့ အားကောင်းခိုင်မာပြီး တိုင်းပြည်တွေသာမက လူထုတွေပါ အကျိုးရှိ လာတယ်။ ဥရောပသမဂ္ဂအဖွဲ့ ဝင်နိုင်ငံ အတော်များများအတွင်းမှာ ဖြတ်သန်းပြီး လူထုတွေအနေနဲ့ လွတ်လပ်စွာ ခရီးသွား၊ ကုန်သွယ်၊ အခြေချနေထိုင်၊ အလုပ်အကိုင်လုပ် နိုင်ကြတာကြောင့် စီးပွားရေးအခွင့်အလန်းအရ အကျိုးများ လာကြတယ်။ ဒီလိုအနေ အထားတွေကို အာဆီယံလို ခေါ်တဲ့ အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများအသင်းက လေ့လာ နေကြရပါပြီ။ ဆိုလိုခြင်းတာကတော့ စုပေါင်းနေထိုင်၊ အကျိုးစီးပွားကိုခံစား၊ တွေ့ကြုံရတဲ့ပြဿနာတွေကို အတူလက်တွဲ ဖြေရှင်း စတာတွေဟာ ပြည်ထောင်စု ရဲ့ အခြေခံတွေဖြစ်တယ်။ ဒါတွေဟာ မင်္ဂလာတရားနဲ့ ပြည့်စုံညီညွတ်တာ၊ အပြုသဘောကိုဆောင်တာ၊ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ဦးတည်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြည်ထောင်စုကို လူထုအခြေခံကနေ စဉ်းစားသင့်တဲ့ နောက်ပိုင်းကတော့ ဘယ်လိုပြည်ထောင်စုမျိုး တည်ဆောက်မလဲ ဆိုတာပါပဲ။ ပြည်ထောင်စု အဖွဲ့ ဝင်ပြည်နယ်တွေကို လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာတွေများပြားလွန်းစွာပေးထားတဲ့ အခြေခံနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ပြည်ထောင်စုမျိုးဟာ ရေရှည်မှာ လူထုအတွက် အကျိုးမရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပထမဆုံး သင်ခန်းစာ ယူသင့်တဲ့ တိုင်းပြည်ကတော့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၃ ပြည်ထောင်စုနဲ့ ဖွဲ့ စည်းထား ခဲ့တဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဟာ ပြည်ထောင်စု အဖွဲ့ ဝင်ပြည်နယ်တွေမှာ လုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာတွေ များလွန်းပြီး ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှုလျော့နည်းလွန်းတာကြောင့် အလုပ်မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဗဟိုချုပ်ကိုင်မှု တိုးမြှင့်ပေးခဲ့ရတဲ့ အခြေခံနဲ့ ယခု ပြည်ထောင်စုကို ပြန်လည်ဖွဲ့ စည်းနိုင်ခဲ့တဲ့အခါမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဟာ လက်ရှိ အခြေအနေကို ရောက်ရှိ လာပါတော့တယ်။

ဒုတိယ သင်ခန်းစာယူသင့်တဲ့ တိုင်းပြည်ကတော့ ယူဂိုဆလားဗီးယားပြည်ထောင်စုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြည်ထောင်စု အဖွဲ့ ဝင် ပြည်နယ်ခြောက်ခုရှိခဲ့တယ်။ ပြည်နယ်တခု နဲ့ အခြားပြည်နယ်တခု ပညာရေး၊ ကျမ္မာရေး၊ စီးပွားရေး၊ သယ်ယူပို့ ဆောင်ရေး စသဖြင့် စနစ်ခြင်းလုံးဝမတူဘူး။ ပြည်နယ်တခုက ပြည်နယ်သား တဦးဟာ အခြားပြည်နယ်တခုကိုရောက် သွားမယ် ဆိုရင် စနစ်လုံးဝပြောင်းလဲမှုကို ရင်ဆိုင်ရတာကြောင့် နေထိုင်၊ လုပ်ကိုင်၊ စားသောက်ရတာ အဆင်ပြေမှု မရှိဘူး။ ပြည်နယ်တခုခြင်းစီဟာ ကိုယ့်ပြည်နယ် တိုးတက်ကြီးထွားရေး၊ ဖွံ့ဖြိုးစည်ပင်ရေးကိုသာ အာရုံစိုက်တယ်။ ပြည်ထောင်စု စိတ်ဓါတ် လွန်စွာနည်းလွန်းခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ယူဂိုဆလားဗီးယား ပြည်ထောင်စုကြီး ပြိုကွဲသွားပါ တော့တယ်။

ပြည်ထောင်စုကို လူထုအခြေခံကနေ ချည်းကပ်တဲ့ အခါ အရေးအကြီးဆုံး အပိုင်းတစ်ခုလဲ ရှိနေပါသေးတယ်။ အဲဒါ ကတော့ ပြည်ထောင်စု အစိုးရအနေနဲ့ ဖြစ်စေ၊ ပြည်နယ် အစိုးရတွေ အနေနဲ့ ဖြစ်စေ သက်ဆိုင်ရာ ပြည်နယ် အတွင်း မှာနေထိုင်ကြတဲ့ တိုင်းရင်းသားလူထုတွေ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အခြေခံအခွင့်အရေးတွေကို ချိုးဖောက်တာတွေ အချိန်မရွေး

ဖြစ်ပွားနိုင်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ ပြည်ထောင်စုကို လူမျိုးရေး အခြေခံသက်သက်ကနေ စဉ်းစားလို့လုံးဝ မရနိုင် တော့ပါဘူး။ ဗမာကို ဗမာက ပြန်ပြီး အုပ်ချုပ်ခွင့်ရရင်၊ ရှမ်းကို ရှမ်းက ပြန်ပြီးအုပ်ချုပ်ခွင့်ရရင်၊ ကရင်ကို ကရင်က ပြန်ပြီး အုပ်ချုပ်ခွင့် ရရင် စသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ လူမျိုးတွေအလိုက် ကိုယ့်ပြည်နယ်ကို ကိုယ်ပြန်ပြီး အုပ်ချုပ်ခွင့်ရရုံနဲ့ အားလုံး ကောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရင် တက်တက်စင်လဲ့သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီ နေရာမှာ ပြည်ထောင်စု အစိုးရ ကိုရော၊ ပြည်နယ်အစိုးရတွေကို ရော အစိုးရအုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်တွေ အနေနဲ့ သာ ကြည့်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လို စနစ်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်ပါစေ၊ ဘယ်လောက်ကောင်းမွန်အောင်တည်ဆောက်ထားတဲ့ ပြည် ထောင်စုဖြစ်ပါစေ၊ အစိုးရကို အစိုးရလိုဘဲ ရှုမြင်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ဘဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ ဘယ်လိုလူမျိုးရေး အခြေခံကဘဲလာလာ၊ လူဆိုတာ အာဏာရလာရင် ဖောက်ပြန်သွားတတ်တယ်။ ကိုယ်ကျိုး ရှာသွားတတ်တယ်။ တိုင်းပြည်နဲ့ လူထုကိုရောင်းစားသွားတတ်ကြတယ်။ ဆိုတဲ့ အချက် ပါဘဲ။ လူ့ သမိုင်းမှာ ပြန်ကြည့် ရင် ဒီလို ဖြစ်သွားခဲ့တဲ့ သာဓကတွေ ရေတွက်လို့ မရနိုင်လောက်အောင်ကို ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒါကို လက်ခံတယ်ဆိုရင် ပြည်ထောင်စုမှာရော ပြည်ထောင်စု အဖွဲ့ ဝင်ပြည်နယ်အသီးသီးမှာပါ အစိုးရ အာဏာပိုင်တွေ မဟုတ်မတရားလုပ်ဆောင်မယ့် ကိစ္စတွေကို စောင့်ကြည့်ပြီး ဝေဘန်ထောက်ပြမယ့် လူထုအသင်း အဖွဲ့ တွေ၊ သတင်းဌာနတွေ လွတ်လပ်စွာ ဖွဲ့ စည်းရပ်တည်ခွင့်၊ လှုပ်ရှားခွင့်၊ သူတို့ ရဲ့ တွေ့ ရှိချက်တွေကို လွတ်လပ် စွာ ထုတ်ဖော်တင်ပြခွင့်တွေ ရှိလို့ လိုပါတယ်။ ဒီလိုမျိုး Civil Society လို့ ခေါ်တဲ့ လူထုအဓိက လူ့ အဖွဲ့ အစည်း အခြေခံကနေ ပြည်ထောင်စုကို တည်ဆောက်နိုင်မှသာ ပြည်ထောင်စုတွေဟာ တိုးတက်ကြီးပွားတယ်။ လူထုတွေဟာ လည်း တရားမျှတမှု၊ လွတ်လပ်မှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှုတွေ ရရှိကြတယ် ဆိုတာ ကို ဥရောပသမဂ္ဂမှာတည်ရှိတဲ့ ပညာရှင် အဖွဲ့ အစည်းတွေက ထောက်ပြကြပါတယ်။

ပြည်ထောင်စု ကို သည်လိုမှန်ကန်တဲ့ တွေးခေါ်စဉ်းစားချက်မျိုးတွေနဲ့ ချည်းကပ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ တနေ့ တလံ ပုဂံ ဘယ် ပြေးမလဲ ဆိုတဲ့ မြန်မာစကားရှိပါတယ်။ လမ်းကြောင်းမှန်ရင် ပုဂံကို တနေ့ တော့ရောက်ကြရမှာပါ။ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ပြည် ထောင်စု သစ်ကြီးတခုကို တည်ဆောက်နိုင်ကြမှာပါ။

ဒါပေမယ့် ၁၉၉၃ ခုနှစ်က စပြီး တဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါးကြာမျှ ကျင်းပခဲ့ကြတဲ့ နအဖရဲ့ အမျိုးသားညီလာခံမှာတော့ ပြည်ထောင်စု တည်ဆောက်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သည်လို မှန်ကန်တဲ့ လေ့လာစဉ်းစားချက်မျိုးတွေ တစိုးတစိမျှ မပါရှိခဲ့ ပါဘူး။ မှတ်တမ်းတွေ ပြန်ကြည့်ပါ။ သည်လိုမျိုး အခြေခံကနေ တကြိမ်တခါဘူးမျှ ဆွေးနွေးခဲ့ကြဘူးခြင်း မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီ အမျိုးသားညီလာခံကနေ ရေးဆွဲလိုက်တဲ့ နအဖ ရဲ့ ၂၀၀၈ နာဂစ် ဖွဲ့ စည်းပုံအပေါ် အခြေခံပြီး ပြည်ထောင်စုတည်ဆောက်မယ်ဆိုရင် လမ်းကြောင်းဟာ လုံးဝလွဲမှား သွားမှာဖြစ်ပါတယ်။ လွဲမှားတဲ့ လမ်းကြောင်း ကို လျှောက်မိလို့ ကတော့ ပုဂံကို ရောက်မှာ၊ ငြိမ်းချမ်းသာယာတဲ့ ပြည်ထောင်စုသစ်ကြီး တည်ဆောက်နိုင်မှာမဟုတ် ဘဲ။ အဝီစိငရဲ ကိုသာ ရောက်နိုင်ခြေရှိမယ့် အကြောင်း တင်ပြရင်း နိဂုံးချုပ်ပါရစေ။